

Sommerferie 2014 – cykelture mv.

Vores campingferie skulle i år gå til Østrig og Ungarn, og vi havde selvfølgelig cyklerne med. Jeg valgte at tage min 16 år gamle Principia med, da den trængte til at blive rørt og ikke er for fin til en tur gennem Europa stående i et cykelstativ.

Vi startede 11. august og efter en overnatning i Prag, gik turen over Brno mod Wien. Den rute kan ikke anbefales, da vi kørte på betonveje, der var som et vaskebræt. Det er helt sikkert, at der ikke er løse skruer i hverken bil eller campingvogn, for de er rystet af.

I Wien boede vi 14 km fra centrum. Lige uden for campingpladsen gik Donau Radweg. Den skulle vi selvfølgelig cykle på. Vi ville dog ikke cykle til Wien, men hellere mod nord ud på landet. I min naivitet spurgte jeg i receptionen, om cykelstien i den retning var så lang, så vi kunne få en tur ud af det. Det grinede de lidt af, da cykelstien går langs Donau fra Wien og til Passau ved den tyske grænse. I alt 338 km cykelsti med asfalt – så bare kør! På de 338 km er der ifølge beskrivelsen kun ca. 400 højdemeter, så udfordringen ligger udelukkende i distancen.

Vi cyklede på en flot tur ca. 30 km ud, hvor vi krydsede floden og kørte tilbage på en tilsvarende fin sti på den modsatte side. En stor del af tiden kørte vi på digerne langs med floden, hvor der var god udsigt over landskabet. Den Radweg kan godt anbefales.

Næste stop på turen var ved den vestlige ende af Balatonsøen i Ungarn. Hjemmefra havde jeg en ambition om at cykle søen rundt i et stræk. Der køres årligt et cykelmotionsløb rundt om søen – i alt 204 km. Vi startede på en forsøgs-tur for at se, hvordan forholdene var. Min ambition forsvandt hurtigt, da vi havde cyklet 10 – 15 km. Der var ganske vist asfalt på cykelstien, som dels er alm. vej og dels en smal cykelsti, ofte mindre end 1 m bred. Asfalten var mange steder presset op af trærodde, og det sang godt i cyklerne, når vi bumlede hen over dem. På de første 25 km passerede vi 3 ubevogtede bane-overskæringer. Her var opsat meget effektive chikaner, der krævede, at man trak cyklen igennem. Det er jo et ferieområde, og cykelstien vrimlede med fodgængere, legende børn og modkørende cyklister. Det var tydeligt, at mange af cyklisterne var turister, der lige havde lejet en cykel, og de virkede usikre og urutinerede. Det blev derfor hurtigt klart, at der kun kunne blive tale om langsom "turistcykling" rundt om søen. Efter 25 km vendte vi om og kørte samme vej tilbage og havde dermed set den vestlige runding af søen.

Næste stop på ferien var planlagt til at være i byen Zamardi ca. midt på sydsiden af søen. Da vi ankom til byen, blev vi overrasket over de mange unge mennesker, der sås overalt med rygsække og anden bagage. Det viste sig, at byen de næste 3 dage skulle afholde det ungarske modstykke til Roskilde Festivalen. Vagtmanden på campingpladsen kunne hurtigt se, at vi vist ikke hørte til målgruppen ved et sådant arrangement. Han anbefalede, at vi skåned ørerne og fandt et andet sted langt væk. Vi fortsatte derfor til byen Balatonfüred på den nordlige side af søen. Det er den mest aktive turistby ved søen, og der var også gang i alle typer for vandsport. Det er kun færger, der må sejle med motorkraft på søen, alle andre skal bruge sejl. Lidt morsomt var det, at pedalbådene ikke havde pedaler – de var simpelthen batteridrevne.

Til trods for at der var 5 – 6 km over til den sydlige bred på søen, og over til "rockbyen" så kunne vi de næste 3 dage høre musik og især bas-rytmen til kl. 04 om natten.

Vi startede på en ny cykeltur langs den nordlige del af søen. Vi havde dog lige overset, at det var 20. august og den største helligdag i Ungarn. Alle havde fri, og det vrimlede med folk overalt. Kørsel på cykelstien kunne flere steder bedst sammenlignes med at cykle på Strøget i København i juletrængsel. Det var simpelthen umuligt at komme frem, og efter 24 km var vi tilbage på campingpladsen.

Dagen efter cyklede jeg en tur væk fra søen og ind i landet. Terrænet stiger her hurtigt og der er masser af skråninger med vinmarker. Det betød også stigninger på vejen og flere gange på 10 %. Jeg fulgte en rute gennem vinområdet, og det var et terræn, der krævede en del gearskift. Det blev til i alt 65 km. De sidste ca. 25 km var flade langs med søen, og alligevel blev turen på 900 højdemeter. Konklusion: Der er både bakker og bjerge i Ungarn.

Dagen efter foreslog Gunver lidt overraskende, at vi skulle cykle endnu en tur langs med søen. Vi tog derfor en færge over til den sydlige bred. Den første by vi cyklede igennem var festival-byen. Når man har set hvilket svineri, der bliver efterladt i Roskilde, så var det imponerende, at der ikke var det fjerneste spor af affald eller lign., selv om festivalen først var sluttet ca. 30 timer tidligere. Vi cyklede mod uret og rundede den østlige ende af søen. Her gik ruten ret højt i terrænet med nogle flotte udsigter. Afmærkningen af ruten var ikke perfekt, og der var flere steder, hvor vi kom på afveje – eller troede, at vi var kørt forkert. Det blev til en tur på 79 km og sammenlagt på 3 ture fik vi set ca. 120 km af Balatonsø-stiens 204 km.

Efter 9 dage i Ungarn gik turen derefter tilbage til Østrig til en plads lidt syd for Klagenfurt i nærheden af floden Drau. Her kunne man cykle langs med floden på Drau Radweg. Jeg startede på en tur og havde et kort der angav 75 km af de 366 km, man (vistnok) kan følge floden. Det var lidt svært at finde vej, og hurtigt havnede jeg på grusvej. Det var imidlertid korrekt, så det var bare med at trampe videre. Der kom dog asfalt og bedre veje ind imellem. Efter ca. 50 km skulle jeg forlade Drau-ruten, da jeg ellers ville ende langt inde i Slovenien. Der var mange "radwege" at vælge imellem, og selv om de faktisk var rimelig godt afmærkede, så skal man lige have styr på det system, de sætter skiltene efter. Når ruten yderligere går imellem majsmarker med 3 m høje planter, på grusveje, på markveje og rundt i folks baghaver, så var det lidt svært at finde vej. Jeg konstaterede senere, at jeg havde brugt 45 min. til at kikke på kort og finde ud af, hvor jeg var. Jeg nåede dog hjem efter næsten 5 timer og 86 svære km. Med erfaring fra denne tur må jeg hævde, at mange af de østrigske radwege kun egner sig til MTB. Jeg vil tro, at jeg cyklede 30- 35 km på grusvej og på stenede markveje. Jeg slap for punktering, og det må være et bevis på at mine discount-cykeldæk til 59 kr. fra Harald Nyborg faktisk er rimelig robuste.

Sidste stop på ferien var i dalen Gailtal ca. 50 km øst for Villach. Fra dalen var der gode muligheder for bjergture på dalsiderne. Mod syd var der kun ca. 20 km til grænseovergangen til Italien i 1530 m's højde, og mod nord kunne man blive fristet af "Windische Höhe" eller andre toppe, der også nåede 1200 – 1500 m's højde. Mens jeg sad og planlagde næste dags tur, begyndte det (ikke uventet) at regne. Det fortsatte med tordenvejr og regn lige til middag næste dag. Om morgenen var temperaturen 10 gr. og det var ikke noget, der fristede til en bjergtur. På de højeste bjergtoppe kunne vi se, at der i nattens løb var faldet sne. I løbet af dagen nåede temperaturen op på 12. gr., men så heller ikke mere, og vi sad og småfrøs i campingvognen. Vejrudsigten lovede samme vejr de næste 3 dage, så der var ikke håb forude. Cykelturen måtte opgives og næste dag satte vi kursen mod DK, én dag tidligere end planlagt. Det blev en ferie, hvor vi fik cyklet mindre end forventet. Det var bl.a., fordi jeg faktisk ikke skulle træne til kommende cykel-udfordringer – og så skal man jo heller ikke glemme at holde ferie.

Erik Mølgaard